

Які щасливі очі у казок!..

Ліна Костенко

Які щасливі очі у казок!

Я прокидаюсь, серце калатає.

Зима стоїть персидська, як бузок,

і жоден птах її не хилитає.

Мої палаци, вежі крижані,

я в першу мить не знаю навіть, де я,—

чи там, в дитинстві, чи іще у сні,

чи в Ірпені, чи в царстві Берендея.

Я в першу мить не знаю, що це — я.

Сосновий світ здивовано вивчаю.

Я прокидаюсь. І твоє ім'я

наповнить душу сонцем і печаллю.